

Diarul u apară uă dată pe săptămână: DUMINECA. — Redactor TOMAI STOENESCU.

LITERATURA POPORARA

CERCETARI

PROVERBELORU ROMANE

(CUM TREBUIESCU CULESE SI PUBLICATE)

STUDIU CRITICU SI BIBLIOGRAFICU

G. DEM. TEODORESCU.

Se afă de vândare la tōte Librăriile din tēră și la Administrația Ghimpelui, pe prețul de 1 LEU și 50 BANI exemplarului.

SUMARU:

- 1.—Tēranul romān, așa este elu generosu și bravu, poesie de UNU ROMANU.
- 2.—D'ale dilei—ce să facem, daca dormim nōptea.
- 3.—Jalba voînicorū balicari către beilul de Samosu.—S'a scumpită căpătinele de tēră și cojile de lămâie, poesie de DE CONIDI.
- 4.—Glume glume—plângă cine o vrea.
- 5.—Unu rēsnetu, de ce? de funu, pușcă, sau voce? poesie de DEM. CONSTANTINESCU.
- 6.—Ceva pentru geloși și necredințiose, imitezei cine are gust, de JUIRO.
- 7.—Odă la Rusia, cei faci gustului? — Unua iî place popă, altua diaconu, poesie de A. ZORILA.
- 8.—La Romān, destui se 'nchină la păgāni, poesie de CONICO.
- 9.—Revista Poetică a anilor 1875 — 1876, critică lăudărăsă de AC-USOR
- 10.—Uă povăță miniștrilor; pace, daca n'o primescu, poesie de CONICO.

TIERANULUI ROMAN

Te-amu vēdutu, copilu de munte,
Într'a doriloru lucire
Înălțandu uă mândru frunte,
Cântându doine de iubire
Si cu chica rēsfratā,
Lăsându mună, lăsându tată
Ca să pleci, cu Dumneadeu,
Să 'tă aperi pămēntul teu!

Te-amu vēdutu, fiu alu cāmpie,
Lăsându sapa ruginită
Ca, cu arma vitejei
Si cu inima 'ntărătă,
Să te luptă pe întrecute,
Plin de focu și de vîrtute,
Pe mormēntul strămoșescu
Cându dușmanii 'tă necinstescu!

Tu, odrasla tērii sfinte,
Tu soim̄ ageru de mărire,
Tu ești fiiu, tu ești părinte,
Tu ești sufletu cu 'ngrijire,
Pentru tēră, pentru noi,
Va! și chiaru pentru cioco!,
Acestu ſérpe 'nveninat
Ce te-a suptu și te-a uscatu.

Tie dērū, opincă tare,
Tie imnă, tie renume
Tu ai fostu subt impilare,
Si totu tu spui adă la lume

Că'n Carpați totu se găsesce
Puiul leuului ce cresce
A păsatu și oropsită,
Ènsé viu și otelită.

Plecăti fruntea, voi ce'n vietă
N'ati iubită de catu plăcerea,
Si, gonindu a noptii cetea
Ce vă 'ntunecă vedere,
Priviti oscea tēră nescă!
Trăndăvia mișelescă
Déca vreti să v'o spălată,
Luati arma să o urmați!

D'ALE DILEI

De cându noi mojicii ne ocupăm cu de ale dilei, arătându totul la lumina mare a dilei, spre a se putea vedea și cunoscere de totă omenirea sănătosă și bolnavă, precum este beyul de Samos, Miticuță Aga, Pantazi beyu și Guliță Efendi, Ciocoi se ocupă numai cu de ale noptii; căci, ca paseră de nōpte, nu potu vedea de catu nōptea.

Așa dară și prin urmare, boeru dumitale, să vorbim de ale dilei, multe și mărunte, de tōte și de niți unele.

Turci, pentru a necăji omenirea, staț pénă adă totu peste Dunăre în Turcia, și acesta numai din cauza lui St. George, care a însărcinat pe amicul său marele mucenicu Dimitrie, ca de diao sa onomastică, fiindu timpul mai răcorosu, să și strămută negreșitu în Asia unde și locul și clima le priesce mai bine, și unde pilaful se pote îngrășa și fără untură.

Turci însă, pénă atunci, să a'pusu să reguleze orientul și occidentalul pénă voru fi și ei regulați și internați în opicele de sănătate din fundul Dunării.

Dară mai nainte de tōte ei începură a'ștă arăta vitejia cu babe, copii și vite domesnice, de ore-ce ei suntu sălbatici; astă-felu trecură cu multă vitejie Dunărea, intreră în satele nōstre, și unde nu găsi nici o residență, se puseră pe jafuri și omoruri, numai și numai ca să pótă arăta lumei că ei suntu cei mai ci-

vilisați, după spusa profetului ghebosu, făcându-i totu-o-data și gustul după obiceiul loru. În acestu modu se dete satisfacțione atâtă civilizației cât și profetului ghebosu.

Apoi chiaru marele padisah, lua de exemplu pe ilustrul nostru politicu, Hristodor de Filip, și începu a ordona Europei să stea bine, să stea cu frică daca vrea să-i acorde pacea, căci altu-felu olmazu be ghiaură.

Desființă ce nu înființase elu de gustul său, agenția Română din Constantinopole, pentru care faptu ghebosul de Samosu trimise prin ciogicul său Guliță unu evala marelui Sultan, pupându-i totu-o-data șalvarii și meșii, ca astă-felu să se pótă inspira mai bine în orațiunile séle turcescă ce are de gându să tie în bufetul cameri române.

Apoi nu multu după acestu faptu mintosu cu care s'a mai sporită analele turcești pline de asemenea nostimade, destitui și pe Domnitorul Românilor fără chiaru a'lui întreba, ca astă-felu nostimada să aibă și mai multu sicu, și hotărî ca în Muntenia să realizeze visul de auru ce muncesce pe ghebosulu de Samos, făcându-l Domn și întronându-l pénă la încheierea păcei în palatul Mărcuța, una din apanagele beizadelei Căpicu.

Si pentru Moldavia va ridica la tronul ei pe eunucul ghebosulu, Miticuță aga, unde se crede că palatul de la Golea i-ară fi destul de încăpătoru.

Acumu se mai vorbesce că marele padisah, după ce a terminat atâtea opere de mare geniu, se va turci, și în urmă va pleca la agialicu ca să caute șalvarii profetului Moametu cu cariu vrea să se facă nemuritoru.

De pe lacul resbelulu nu avem nici o știre mai prospătă, fiindu tōte trezite ca si cei care s'a'nbătat de întâi

Maiu. Turciu așă omorâtă unu milionă de români și dece de ruși, pe cându dintră așă loru nu să atinsă nică unul. Pe beiul de Samos și bașibuzuci lui i-a prinsu frigurile de bucurie aflându despre nuvelele de mai susă.

Ce așă fostă pînă aci v-am spusă dragă cititoru, ce va mai fi vomă mai spune cu altă ocazie.

Apropo, știți că și Ghimpele, așă suferită și suferă din cauza Cerchesilor, fiindă că de mai multă ană așteptă achitarea sumelor cei datoră.

Vă mai spunemă, iubiți cititoru, că în față năpăstei ce ne căzu pe teră, Români suntă totu Români, afară de cicoi, se nătălege. Ei înfruntă mórtea, jucându-se cu viață, disprețindu mórtea, parcă facă în ciuda celor ce tremură de ea.

Mai dilele trecute ni se spuse și nouă că Sultanul, a cerută divorțul cu România, din cauza că nu putea să fie la înăltimăea unui geniu, atâtă de generosu, avută, nobilă și plină de viață, care este vrednică a avea chiar servitoru pe musiu Sultanu, și elu acum se dice că tratează căsătoria cu madamă mórtea.

In față acestei hotărîri, noi îi urăm marelui padisahu, ca Dumnezeu să i facă parte de ea. Am disu.

J A L B A

VOINICOSILORU BALIGARI

CĂTRE

BEIULU DE SAMOS

More-amu intăleso, ma zo! in te felu,
Că are sa fia megalos resbelu.
Bre! te grozavia vai! che ti ocara!
Noi che-avemo drepturi pesti asta țara
Se muncamă papara musealesca ha?!

Pentru evghenistă dñeine cală.
De ațea dara ca plecate slugă
Tie ne rugamo ca sa ne aduți,
Sa ne lasă cu totușii s'o tulimo-arhon,
Ca te bună e sfintul cativodion!...

Ama te dreptati este, fratiori,
Ca de chite-orii este chite-uă turburari
Noi sa stamă sto spiti ca muziții taranii?
Sa perdemo viață che lipon... che bani?

Esti uă ruginie, cu unu mozicos
Sa stea cuconasul megalo grecos
Lasa pi mozico omorită sa fie:
Pecato nu este, nimine nu'l stie.
Noi sedemo'n țara ca sa ni hranimo
Din sudore teră, che sa zupuimo
Pele la muzicul opinear, arhon,
Sa'i luamă tenușa din vătra; lipon
Obrazi subțiri che evghenica,
Nu esti ocara cu muziții sa stea?...

Sa stamo, nu dicem, cand unu ministero
Ca kir Mascaraki ni dîte si spero.
Apo tin camara, che ap' to senat,
Si damo din muna aleșii diputat.
Astă merdze, trete, ca te treba mari
Sa sudzemo sindze la țara spinari!
Sa nu credi, arhonda, che sintem fricosi:

Sintem palicari apu to Samosi.
Avem fustanelu, avem iatagan:
Bagamo sto groza muzicul țaran
Candu nu fati treba; ma vedă voiinitie
Ama avem frica d'asta batalie,
Che ateță caimeni te am despăiat'o
Sa ridiți paro asta e țudat!

Amu hrapti, frati, pacatosi sintem
Ama te sa fatem? treba sa tñem
Obițeo ațela care sa numesti:
Te nastă pisica sōreță prapadesti.
Che toti mosi nostri omi luminati
Cu stiința multa, din Fanar chemată,
Te de feritire va dete 'n destul! :

Greco-e dzeneroso ma e si fuldu.
Che elu a propuso, ca bunt patrihoti,
Sa chemată la chirma iar' Fanariotă;
Ca sint omi, frati, frumosi la stătură,
Sireți: di sub closca to agvo chiar fură;
Si sa fatetă iara pre Rumuni sclavă,
Ca ei nu sunti omi: sintu prosti che trindavă.
Che sa desfașem te Cuza-a facut!

Cuza! Bre... tilharul, pi noi a vandutu
La muziții teră!... Ti enițaria!
Sa strivesca, clețful, sfinta boeria!
Chind ghindim acuma.... o elpida-mu!
Cum damă noi cu bițo... tipa muziciu,
Che din a lui piele to săndzi țisnea:
Ma ti ferițiri e-acum, nu' ase asea?...

Cand Fanariotis s'oră intorti éra,
Isala! atunți ferite di țara:
Vomă liga muziții éra cum a fostă:
Te e mari, mari; te e prost e prost.
Si sa 'nveti minte sa sa ratoiasca
Che-ale noștre trebură sa li zapatiasca.
Ama ti necazo avem d'asta-data:
Tara Rumunesca treba spindurata.
Ama iarta frati: amu gresito noi.
Matali nu fati parti din țocoī?
Ca kir Mascarachi che kir Lihovary?...
(Te mai frati di crută a-po-to Fanari!)

Ca si Mavroianis, atel hoț vestito,
Care cu multă capo țara-a zefuit.
Fora clasa nostra di protipendali
Unu supuso salba fațem dimitali,
Ca sa aibi mila, mila pentru noi
Si sa scapi di morti nobili țocoī.
Daca nu ni fatetă te acum teremo
Fațem grodavia!... Stiți tine sintemo!...
Che otan vom aveo la muna puteri
Noi o sa va punem la ghită to maheri
Dati-ni dar drumo sa fugim di voi
Sa scapată di morte pă nobili țocoī!...

(Urmădă 100 de colă pline de șcalituri in opulos, is, dis și idi.)

Copiată după originalu de Deconidi.

UNU RESUNETU

De la Dunărea spumăndă vine-unu sunetă vit-jescu
Că Osmanul să sdobescă adăi de brațul Românescu
Frați, uniti brațele voastre ofelose de eroi,
Sbore glonțul preste Istru, curgă sangeli șiroi,
Botedăti pămăntul terei spuneți lumei ce e ea
Smulgeți, frângeți Semî-luna și catena vîstră grea
Preste Istru gene mama, pruncul săbău către ceru
De hangerul celu fanaticu frați de-o lege cu noi, peru
Câmpul verde e plin de sânge, crucea strigă către noi:
«Spuneți lumei că Românu este ginta de eroi!»

Cursierul ca unu fulgeru cu scantei de focu in peptă
Sbora unde Semî-luna calcă adăi al nostru dreptă
Frați, făceti ca arma vîstră corpului mășavă să despice
Ca și plăoa înainte neamicii să vă pice
Cu alu vostru scută credință, peptul vostru Românescu
Nimicuți cu totul pala și standardul păgănescu!
Din mormintele tăcute adăi ne strigă vorbesce
Umbre mari pline de fală: «Scolă! Române, desr. besce
A tea teră, a tea vîtră, alu tău dreptă umană și săntău,
Si altarul de credință, și-alu eroilo u mormentu.»

Michaiu, Stefanu, Mircea, Tepeșu, susu din ceruri ne privescu
Er Călgărenii viață a-cumă prindă, intinerescu
Faceti Dunărea să curgă ca în timpul de mărire
Rosia, spunându prin murmură fapte demne de iubire
Faceti Turculu ca să gémă cu cufitul 'n peptul său
Să cunoscă-n năsture drepturi și plângă, plângă greu.
Adăi in ceruri să serbă dulcea noastră re'nvire
Adăi Românu este Rege, grăza lumei va dispăre
Năjlovlui șopteșe tau-iu, Giurgiului adăi din nuo vuiesce
Si din sénu 'i sbora mórtea preste cei ce n-asupresce
Frați făceti să licătescă pala vîstră incă-dată
Asverliți din arculi vostru ua săgătă 'nveninată
Dérămatu unu monstru negru și fanaticu la pămîntu
Răpediți alu nori Vul ură și ieș sborul său prin vîntu
Preste Dacia Trajană, să privescă dintre nori
România cea mărătu cu-ai săi ochi fulgerători
Frați, momentul este mare, arătați lumei să scie
Că are fi, că are viață, scumpa noastră Românie!

Dem. Constantinescu.

GLUME GLUMETE

Artiștii suntă tot-dé-una bogăți.
Unu pictor iși scotea haïna de lucru ca să esă
in orașiu.

— Ti-am pusă nastură la gherocu! iș dise bătrâna sea mamă.

— Hi, mamă, de ce n'ai darul să puști gherocu
la nastură?

Uă cocónu, de cele tinere, se opresce dinaintea
unei prăvălii și privescă uă bucată de rochiă, apo
intră 'năuntru :

— Cam cătu să coste cotul din materia asta?
— Numați două... domnișoră.
— Două galbeni cotul? A! pré e scumpă.
— Nu m'ati intălesu: numai două lei!
— A! atunci e pré eftină. Trebuie să fia de pro
stă calitate. (Don Quixote)

De cându amă citit intr'uă carte că prieteiugul
omenilor mară e unu daru cereșcă, nu mai amă
a face de cătu cu tamburii-majori.

Se pote ca amorul să te facă nebună; ceia-ce
e șenș sigură e că nu te face 'nțeleptă.

Ciudată lucru mai e și proprietatea literară :
n'are nică usă nică ferestre. (Fluerul)

Camera și senatul amuțindu, nimeni in teră nă
stră nu va mai ave cuvântul de cătu numai tunul.
Si totușii Bizadéu, președintele universal, nu va
putea să'lui oprescă d'a vorbi, cu toti clopoței săi.

La ce mai e bună Dunărea, decă nu pote stinge
focul inamicilor ce intră 'n luptă! Trebuie ca
cuiul să fie scosă totu cu cuiul, și focul resbo
iului potolită totu cu focul.

* Muscalii se părtă bine cu noi.

— Facă forte reū! Suntă nicee dobitoci!

— De ce?

— Pentru că noi ne-am purtată și mai bine cu
ei. Trebuiau déră să se părtă cătu de reū, căci...
nu 'ti audă bine de cătu cându facă reū.

CE-VA PENTRU GELOȘI

L'autre-Monde, făa răposatiloru, ne raportă de la
părtă Iadului prin No. ei de la 29 Apriliu st. n. următoarea
istorie, pre care o recomandămă bărbatiloru înșelați de fe
meile loră :

«Unu altu noă venită este unu sinucisă din America
de mișă-di, care 'și-a închipuită unu lucru înfirătoru.

«Acesta era unu omu forte gelosu, dér nevăsta lui era
camu usură și se spusea uă sumă de istorioare pre
séma ei.

«Intr'uă di, elu se încredință pre deplină că jumătatea
lui se învoia să fiă celu puținu sfertul unu altu.

«Mați autăi să umple de măhnire, apo intră în uă re
pede mănie și hotără a'șii ucide soția.

«Dér' o iubea atâtă!... în cătu în minutul de a'șii pune
planul în execuție, nu îndrăsnii și decise a se sinucide în
tr'unu astă-fel de chipu ca femeia lui să nu'l pătă uita
în totă viață ei.

«Eacă cumu urmă :

«Construi uă mică guilotină forte propriă pre care-o a
ședă într'unu locu depărtătă de locuința lui, (acesta să
petrecea la teră;) apo, cându totul fu gata pentru înde
plinirea... planului său, aduse cu dënsul unu negru care nă
era cu totul devotată și care fu însărcinată de-a face
să cadă cuțitul.

«Înainte de a face să i se taie gâtul, Brasilianu, (acesta era unu Brasilianu), luă pre negru și 'i esplică
pre largu accea ce avea să facă după mórtea lui.

«Negrulă făgădui totu ce voi stăpenui său, și, cinci
minute în urmă capul acestuia se rostogolea pre pardo
seală; atunci negrulă flă apucă de pără și aședându'l pre
uă tipsie nemărginită, pre care fusese de-o cătase, flă duse
pre ascunsu în camera soției necredințiose.

«Ora era matinală, Dómna dormea adencu. Negrulă
depuse fără sgomotă capul stăpenuului său pre-uă mes
cióra dreptă în față patulu și dispără precum intrase,
fără a lăsa vre-uă urmă de trecerea sea, apo se depărtă de
locuință.

«Dómna care ișii făcea visuri daurite, să desceptă către
noi ceasuri, întinse brațele, scosă unu lungu suspinu și
deschise unu ochi.

«Însă de-o dată sări în susu, ca și cumu unu resortă
ară fi impins'o. Turburătă, ca uă nebună, întinse braciul
către capulă tăiatu și voi să scotă unu țipetă.

«Dér' n'au puterea și recădu nemăscătă, murindă pe
patul ei.

«Două dile în urmă dănsa intra în uă monăstire, ne
putându a'șii esplica cumu bărbatul ei putuse a să sinu
cide și a'șii adue elu șenșă în urmă capulă în camera ei.

«Daca va ceti aceste rânduri va înțelege.» Juiro

O D A L A R U S I A

Ce strigăte 'nfocate

Aușul ne lovesce!

Ce ramate turbate

Prin aer să lațescă.

În Nord, unu glasă resună,

Puternicu, plinu de viață,

Ce sgudui și detună,

Europa cea mărătă.

Șală său echoă d'o-data

Și Sudulă repeateă,

C'uă voce însetată,

Care 'l înflăcărădă.

În Rusia, puternic

Fanfarele resună,

Și sub standardu falnicu

Ai săi vitejă s'adună.

Ei mergă plini de mândrie,

Și 'ncinși de înfoicare,

Să lupte cu tărie

L'a Rusiei onore.

Iară Turcia cu o voce

Bătrâna d'atâță amă,

Răcnesce prea feroce,

La luptă Musulmană!

Déră óre ce 'nsemnădă

Acéstă agitare?

Din ce se causădă

O crudă nviersiunare?

Acumă două popore,

De fanaticu aprinse,

Își jură resbunare,
S'o luptă le coprinse.
O luptă fiorosă!
Dérū ținta însă este,
Prea sacră și frumosă,
Sclavia, ea lovește.
Adă Turcia păgână,
Nu pote să mai tie
Cu moleșitaî mână,
Cresciniîn *Sclavie*.
Si cându o rogă ferbinte,
Si î cere libertate,
Le dicu ca mai nainte,
Că trebuî subjugate.
Cum? Serbia să fie
Supusă? ca și mórtă?
Să suferă 'n sclavie?
La Turcă? O! tristă sôrtă!
Ba chiaru Româniî 'ndată
Își vede a loru téra,
Că est' amenințata
De Turcă, scârbosă fiară.
Daru pînă cându păgânii
Mereu se ne apese?
Putea-vomu noî Creștinii
Răbda asprimi prea dese?
Adă Rusia privesce
Acéstă înjosire,
Cu-ai seî frați se unesce
Să lupte cu grăbire
Te du daru fericită,
Iubita Salvatore,
Si 'n lupta ta dorită
Să ieșî triumfatore.
Iară mîna ta vitédă,
Pe Turciîn Iadu săî care,
Căci ea vrea ca să vadă,
A Serbiei scăpare.
Româniî cu placere
Să cânte cu resunetă.
A Turciei cădere,
Cu sgomotu și detunetă
Josu Turcia păgână,
Si 'n sâange încată,
Iară nația creștină,
Să fie liberată.
La luptă pînă 'n vreme!
La luptă 'nfuriată,
Si Serbia ce gême,
Să fie liberată

A. Zorilă.

LA ROMANI

Români! buna nôstră Mamă
La arme astă-dî ne chiamă
Ca să 'i fimu apărători.
Cingeți spada vitejește
Si vî luptă Românește
Să esimă invingători.
Cându hordiele păgâne
Calcă dreptur'le Române
Pentru ce noî să dormim?
Pentru Sânta libertate
Pentru dreptur'le sacrate
Trageți spada să murim.
Trageți spada și la luptă,
Causa ne este sfântă,
Cu noî este Dumnezeu.
Si să védă Păgânismul
Cumu se luptă Românișmul
Cându se calcă dreptul să.
Mihaiu din mormentu tresare
Mircea și Ștefan celu Mare
Ne indeamnă să luptăm,
Să murim cu bucurie
Pentru mândra Românie
Dreptul ei să apărăm,
Liberi amu trăită în lume
Să murim cu liberu nume
Nume mândru Românescu

Faceți să védă Păgânii
Că nu ne-am uitat străbunii
Si curagiul strămoșescu.
Gaujană, 1877, 22 Aprilie.

Conico.

REVISTA POETICĂ
POETICOASA SAU POETICÉSCA
(CUM VE VA PLACEA MAI BINE)
A ANILOR ř 1875 ř 1 1876.

(Urmare)

III

Uă altă carte poetică imprimată tot în acest an (1875) este și «Câteva strofe» de N. Volenti, pre care autorul o dedică părților săi printre unu simțiment de recunoșință și ve-

nerație.

Brosura intrăgă este împărțită în 3 serii.

Vomu analiza căteva strofe din fie-care serie.

Prima bucătă a seriei I este un pastel intitulat: «Résaritul sărelui», care începe astă-fel:

Glasă de pasare s'aude în văduhul dimineței,
Alungându în altă lume visulopopie ariatul;
Totu se 'mbracă cu lumină și se 'ncep orele vieței,
Căci descept soarele ese din ală cerului palatul.

Pluguri trase de boi tineri, se întindu pre cea cîmpă,
Ca să 'nsenme dunga negră pre pămentul inverditu.
Ruoa, lacrimă de flutur, strălucesc 'n veseliă,
Si-unu zefir se furiașă prin văduhul incăldită.

Mesură, rimă, repaosu, totu ce poftă găsimu în aceste strofe
să cată să mărturisim că pentru unu incepator sunt mai multă
ca frumosă.

Uă bucătă: «Tabloü de primă veră», începe cu următoarea frumosă strofă:

Singură stău pre pragul ușei și găndescu la primă-vară
Ce aduce incă dată tineretea pre pămentu;

Ceru-e limpede ca apa limpede de la isvoră

Dérū prin elu nu vîd nimică, căci și adânc ca un morment!

Cât de frumosă e comparația limpedimei cerului: repetirea
cuvîntului limpede în loc să slăbescă puterea versului, după cum
se 'ntemplă de multe ori, aci din contra iî dă o tare nedescrisă!

«Veră» unu grațiosu pastel, prin care autorul copiează cu
cea mai mare exactitate și gingășă unu seceriș, se finesce cu
cea de următoare strofă:

Cruci mărete de biserici se ivesc în depărtare,
Sânte semne-ale credinței și-a iubire pre păment :

Acolo este orașul, déru în sinul său nu are

Nici credință, nici iubire, căci la téra ele sunt !

care din nenorocire ne spune unu mare adeveru...

In «Uă furtună» găsimu următoarea frumosă strofă:

Ear' ei pre-o stâncă stirbă vegheșă cu impetrare,
Eă, tărină cu suflare, pigiu'e cutedător,

Aprope de viață, aprope de peire :

Cu ochiul în adâncuri, cu gândul într'un nor !

«Culesul de vie», érăș unu pastel, începe :

In vestimentu-i de lumină schinteașă săntul săore

Printre limpedele valuri ale-etherului răcită;

Pre cîmpii tómu intinde lungi și pale covore,

De foii rupte de pre ramuri de-unu vîntu tare ne-mblanđită.

Ară fi prea lungu să citești totu frumosele strofe ce abundă în
acestă gingășă cărticeică, și spațiu nepermîndu'mi a mă în-
tinde prea multă, căci Cuonoul Ghimpă nu 'mă dă voia să 'i
ocupă totă sâna numă cu Ievista mea, - mă mărginescu numă
cu aceste, ca să treci la seria II care începe cu uă bucătă inti-

tulată: «Concertul» in care autorul descriindu cum ascultă
răpitu uă veselă cîntare, descriindu totu farmecul ce produce
asupra' i, să seșdă pentru marel' entuziasmu dicendu :

Ah! musica străbate și animi mari divine

Si 'n sufletul celu micu!

apoi :

Cându n'amă avea 'n durere nici darul să de uitare,

Ce-amă fi noî moritorii aicea pre pămant?

Cându n'ară avea cîmpia și pășești cîntare,

N'ară fi ca unu morment?

Apoi descriindu tăcerea ce urmă după ce cîntarea încetă dice:

Așa găsimu... tăcerea simțiiu că mă 'ncorijoră

Căci totul să se sfărsește ca tot ce 'i omenești,

Mă re'ntorsei din ceruri în lumea multă amara :

Veniamu ca să trăiesc!

Tot aici găsim uă mică și gingășă bucătă intitulată: «Oare...»

pre care nu ne putem oprimă de a nu-o reproduce în întregul ei.

Eac'o :

Oare stelele sănțite
Nu 'să ochi ingeresci!

Si-a loru rađo rătacite
Lacrime ceresci? ..

Oare roua cristalină
Ce lucesc 'n dorii,

Nu e lacrimă divină
De plăpânde florii?

De 'i aşa... în taine grele
E chinul fișesci

Căci de ce și florii și stele
Plângu, amară jălesc? ...

Ce gratia, ce frumusețe!... Dicetă, domnilor, decă nu e prea

mult pentru un incepător.

Serie III începe cu o povestire populară: «Lăcrămiore», care

începe :

Pre cer păsesce luna ridénd voios la stele
Si 'n vale prin dăduie lumina ei lăsând;

Zefir fuge tainic prin dalbe floricele
In calea i parfumată pre fluturi alungând.

Er' colo pe cîmpia o slabă licurire
Să clîtină 'n aer al noptei vîl rupênd

Prin care se zărește o jalnică privire :

Un chip frumos de fetei ce plângă pre-un morment.

In acéstă bucătă însă, autorul a scrîntit' într'un loc : ca să

fini justă trebuie să ne dăm cîntul.

Intr'o strofă autorul dice :

Pre rađe luminose din lună isvorite

Un chor de visuri negre în lume să cobor

Si tôte merg să lase pre frunțile-adormite

Suspin său fericire, uitare său scump dor...

Nu 'ntelgem : ce voies să arate aci autorul prin cîntul

vul negre?... Nu ană, său mai bine dîs colorea figurei, chipurile

visurilor cari sunt negre?... Saă voies a înțelege întristătorie,

durerose, etc., precum adesea găsim în poesie dicendu-se : abys negre, adică triste, pline de suferințe : abys negru, adică spă-

mîntător etc.

Décă a voit să înțelgă colorea fetelor visurilor, atunci suntem

in drept de a întreba : — ore visurile sunt negrii ca arapii?...

Décă a voit să înțelgă întristare, dureră, érăș ne întrebam : —

cum nîse visuri durerose, spămîntătorie, triste, pot lăsa pre

frunțile adormite.

Suspîn său fericire, uitare său scump dor...

Dér' să trecem înainte căci un proverb românesc dice : cu un

guioiașu nu se spucă marca... Tot așa și cu o erore, cu un

blăstem de cîntătorul pus pentru a împlini numărul silabelor

versului, nu se întunecă cele-lalte frumosă versuri cari am mai

dis' o că sunt mai mult ca frumose pentru un incepător.

A două bucătă din'acăstă serie este intitulată : «Cântăș...»

și începe :

Intr'o dumbravă scăldată

De un isvor recitor etc.

Hai!... Să vede că seria III s'a pus să-i jocă renghiul autoru-

lui, căci tocmai la a III i'sa infundat!

Ecă de ce :

Să scie, — dér' nu sciă déca de mulți, — că versurile de opt si-

labe aă acăstă măsura :

— — — — —

Décă viața nostră trece

Ca un dulce vis frumos etc.

pe cînd versul :

Intr'o dumbravă scăldată

are măsura destul de sdruncinătorie, care este :

— — — — —

Apoi, versul al duoilea :

De un isvor recitor,

are o rimă falsă, care prezintă o consonanță între hemistichul și

finala versului.

Tot nîse asemenea rime false găsim și în bucata : «Baea :»

Pre o movilă în depărtare să dăreste o cruce mare,

Pre cadavre corbi și vulturii cronicănească fără 'ncetare.

Este Baea ce și luase partea de nenorocire,

Baea martur la mărire, Baea martur la peire etc.

Lectorul vede că aceste consonanțe sunt desplăcate și ostene-

toare pentru urechia, și de aceea recomandăm tuturor celor ce facă

versuri a se pădi a se pădi.

In ultimul vers din cele citate, sunt două erori neertate, căci de

de óre-ce Baea e un substantiv *feminin*, nu putea fi *mărtur* ci*mărtură* la mărire și la peire!... Numă în *Egiptul* d-lui *Emi-*

nescu am mai vîdut astfel de erori neertate.

Bucata : «o vînătore» autorul o 'ncheieă cu următoarea strofă

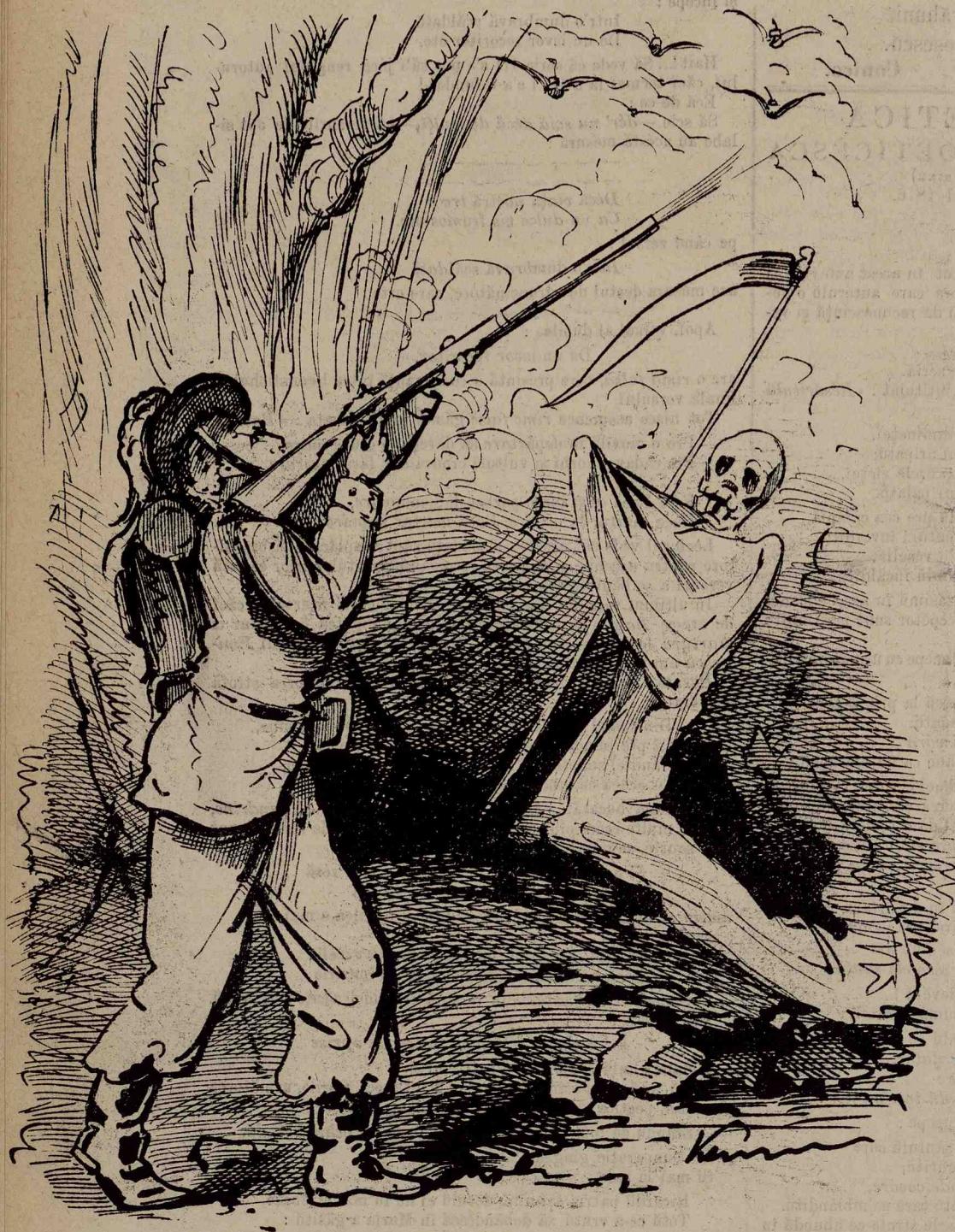
adeverăta :

Din castel un glas s'aude și cu foc tot spune, spune,

Că pre lume-atunci numă omul este fericit,

Când el sufletul 'să legă printro tainică minune,

Cu aceea i

Dragostea ce 'mi arăți, Morte uriciose, să o verșă asupra pășerilor căror
feslie, pe care le vînează că, pentru hatărul tău.

Du-te în smârcurile stambulului, căci aici la mine totă te desprețescu,
și n'ă ce căta!

Cu astă-fel de vîslași, sper a ajunge la bună limană.